

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3366/2023
12.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Јањић, адвокат из ..., против туженог „Копаоник“ а.д. са седиштем у Београду, Огранак Ниш, чији је пуномоћник Милорад Тешић, адвокат из ..., ради накнаде штете због мање исплаћене зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4102/2022 од 26.04.2023. године, у седници одржаној 12.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4102/2022 од 26.04.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4102/2022 од 26.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1027/2016 од 06.05.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име разлике између припадајуће и исплаћене зараде за период од децембра 2013. године закључно са месецом јуном 2015. године, исплати појединачне месечне износе ближе наведене у том ставу изреке, са законском затезном каматом од доспећа сваког износа па до исплате, а део тужбеног захтева преко досуђених а до тражених месечних износа за исти период, ближе наведених у том ставу изреке, са законском затезном каматом одбијен је као неоснован. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4102/2022 од 26.04.2023. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у одбијајућем делу става првог изреке и жалба тужиоца одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, тако што је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 118.000,00 динара, а ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/2011...18/20 и 10/23 – др. закон, у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тужбеног захтева у овом спору је накнада материјалне штете због мање исплаћене припадајуће зараде, а о тужбеном захтеву нижестепени судови су одлучили сходно одредбама уговора о раду који су парничне странке закључиле 21.01.2013. године, 31.10.2013. године и 18.02.2015. године, као и на основу налаза вештака економске струке која је извршила обрачун мање исплаћених зарада у периоду на који се тужбени захтев односи на основу обрачунских листа за исплату зараде тужиоцу и решењима о умањењу његове зараде. По оцени Врховног суда нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП, за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној јер питање обрачуна зараде зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, а тужилац уз ревизију није доставио правноснажне одлуке судова којима је у истоветној или сличној чињеничној и правној ситуацији донета другачија одлука, па нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе. У ревизији се указује на битне повреде одредаба парничног поступка, односно на погрешну примену одредаба процесног закона, међутим, како се посебна ревизија може изјавити само због погрешне примене материјалног права, то ови наводи нису цењени.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија тужиоца није дозвољена ни као редовна.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужбени захтев се односи на потраживање у новцу, па имајући у виду правну природу спора, дозвољеност ревизије се цени под истим условима као и у осталим имовинскоправним споровима у којима се захтев односи на новчано потраживање.

Тужба је поднета 17.03.2016. године, а вредност предмета спора побијеног дела је 51.007,30 динара.

Како вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази законом прописани цензус из члана 403. став 3. ЗПП за изјављивање ревизије, ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић